

Zalige pelgrimstocht naar het verleden

In de jaren zestig kwam mijn vader, tot ongenoegen van mijn moeder, regelmatig thuis met kunstschilder Albèrt, een overduidelijke junk, een in die tijd nog niet zo'n bekend verschijnsel, althans niet in mijn wereld van toen. Ik herinner me hem als een magere, niet onvriendelijke man met een baardje, net zo artistiek als zijn naam.

Later dacht ik wel eens: wie was die Albèrt eigenlijk en hoe zou het hem zijn vergaan (hoewel ik over dat laatste wel vermoedens had). Aan mijn vader kon ik het niet meer vragen, die was in 1973 op jonge leeftijd overleden.

En nu, meer dan een halve eeuw later, lees ik voor het eerst meer over Albèrt, in het nieuwe boek van Helen Knopper: *En dan nog de liedjes*.

'In 1975 woonde ik net in het huis aan de Geldersekaade, waar

heroïnegebruiker Albèrt deze tekening gemaakt heeft, [...] een zeer chaotisch tafereel van vissenkoppen, beesten, huizen, cirkels en driehoeken. Met in het midden een angstig kijkend vogeltje dat in de wirwar beklemd is geraakt. [...] Ik herinner me de serene middagen op het Rapenburg. Albèrt had na lang wachten van het Grondbedrijf eindelijk een atelier gekregen. [...] Buiten gierde de onrust van de jaren zestig, binnen heerste volmaakte harmonie. [...] Het waren de middagen waarin de wispelturige en onberekenbare Albèrt gelukkig was; dat weet ik zeker.'

Helen Knopper, geboren op 18 juni 1934, schrijft al een mensenleven lang, ze debuteerde in 1965, met proza en poëzie, maar bleef bij het grote publiek vrijwel onbekend. Haar werk vertoont een hang naar het bizarre en absurde, naar de zelfkanten van het leven; haar persona-

ges zijn doorgaans alternatieve figuren. Na een periode van zo'n twintig jaar waarin zij niet publiceerde, verscheen in 2016 haar roman *Het loopt het ademt het leeft, biografie van een vriendschap*, gevolgd door een roman en een essaybundel.

En nu is er dan deze roman over de 86-jarige Madeleine, zo genoemd naar de cakejes van Marcel Proust. Liedjes van vroeger roepen herinneringen bij haar op. 'Stokoud als ik geworden ben, is mij duidelijk geworden dat de weg die ik ging de weg is die ik gaan moest. Aangezien ik mij niet kan voorstellen dat er iets zaligers bestaat dan een pelgrimstocht door het verleden, maak ik die geregeld. Ik ken de weg als mijn broekzak.'

In die pelgrimstocht komen we Albèrt nog één keer tegen:

'De laatste keer dat ik Albèrt ontmoette, was op de drempel van café Eijlders. Op het moment dat

ik naar binnen wilde, kwam hij naar buiten. [...] Ik kon geen woord uitbrengen, zo schrok ik van het gezicht dat ik zag. [...] Degene die ik uit Eijlders had zien komen leek meer op het angstig kijkende vogeltje van de tekening die hij bij mij gemaakt had.'

Vaak ontroerende memoires over een recente, maar voorgoed voorbij tijd, van een boeiende en eigenzinnige auteur.

KO VAN GEEMERT

Helen Knopper: *En dan nog de liedjes*
In de Knipscheer,
€ 17,50